

1+1 = 2, ή περί μη-βίας

antisystemic

«Για να πετύχει τους θετικούς στόχους της μια επανάσταση πρέπει πρώτα από όλα να πραγματοποιηθεί. Ωστόσο, για να πετύχει ένα αρνητικό αποτέλεσμα, για να προκαλέσει μια αντεπαναστατική αντίδραση, δεν χρειάζεται παρά να ρίξει απειλητική την σκιά της πάνω από τα γεγονότα».

Ισάακ Ντώυτσερ

Η ειρηνική διαδήλωση έχει νόημα μόνο όταν θέλει κάποιος να κάνει γνωστή την αντίθεση του σε ένα θέμα που μέχρι τώρα δεν είχε πάρει σαφή θέση και η βούληση του (ατομική ή συλλογική) πάνω σε αυτό δεν ήταν εντελώς ξεκάθαρη. Αναμφίβολα, πρέπει κανείς να είναι τουλάχιστον κρετίνος, ή πληρωμένος γραφιάς του συστήματος, για να θεωρεί ότι οι ανά τον κόσμο κυβερνήσεις πιστεύουν σοβαρά πως οι άνεργοι, οι συνταξιούχοι, οι χαμηλόμισθοι εργαζόμενοι και οι πάσης φύσεως νέοι προλετάριοι, τάσσονται υπέρ της διάλυσης της κοινωνικής ασφάλισης τους, ή υπέρ του περαιτέρω πετσοκόμματος των συντάξεων τους, ή ότι στηρίζουν την ολική έκλειψη των εργασιακών δικαιωμάτων τους. Και συνακόλουθα, ότι η συσπείρωση των κοινωνικών αντιστάσεων στα μέτρα κοινωνικού κανιβαλισμού που προωθούν οι απανταχού πολιτικοί εντολοδόχοι της υπερεθνικής ελίτ, είναι απλώς ζήτημα διοργάνωσης μιας μαζικής διαδήλωσης ή ενός ειρηνικού σουλάτσου μπροστά από το εκάστοτε κοινοβούλιο, μέσω του οποίου θα διατρανωθεί η συλλογική επιδίωξη μιας κοινωνικής μονάδας, κι έπειτα θα γίνει σεβαστή από τους εξουσιαστές κατά τις νόρμες και τα ειωθότα της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας».

Η «δημοκρατία» τείνει πάντοτε να αναγάγει τις ταξικές συγκρούσεις σε μια μεγάλη πολιτισμική παρεξήγηση. Οι προλετάριοι αναμφίβολα γνωρίζουν καλύτερα. Επιπλέον, για να είναι αποτελεσματική η πασιφιστική ιδεολογία θα πρέπει να υπάρχει κάποιος «εκεί ψηλά», στα ανώτερα κλιμάκια της θεσμισμένης εξουσίας, που είναι διατεθειμένος να «ακούσει» και να λάβει υπόψιν τα αιτήματα που εκφράζει η ειρηνική κινητοποίηση. Ωστόσο, είναι μάλλον παράδοξο να πιστεύει κανείς ότι μπορεί να απευθύνει αιτήματα προς τις ίδιες εκείνες πολιτικές ελίτ οι οποίες επιδιώκουν ανερευθιάστα την εισαγωγή νομοθεσίας που στρέφεται ενάντια στα συμφέροντα του συνόλου των ετεροκαθοριζόμενων στρωμάτων της κοινωνίας. Η έλλειψη θεσμικής ισχύος είναι άλλωστε ο βασικός λόγος που κάποια κοινωνικά υποκείμενα στοχοποιούνται κατά συρροή από τις κυρίαρχες πολιτικές και οικονομικές ελίτ (π.χ. συνταξιούχοι, άνεργοι).

Επιπλέον, η απόφαση για την υλοποίηση της κυβερνητικής πολιτικής είναι ειλημμένη και διέπεται από πλήρη επίγνωση της δυσαρέσκειας που ενδέχεται να προκαλέσει στα υποτελή κοινωνικά στρώματα. Στον βαθμό που η δυσαρέσκεια αυτή δεν ξεπερνάει τις φόρμες της «νόμιμης» διαμαρτυρίας, η αντίδραση των θυμάτων της κυβερνητικής πολιτικής δεν είναι ικανή να ανησυχήσει τις ελίτ του συστήματος. Άλλωστε, είναι νωπές ακόμα οι μνήμες με το οργισμένο πλήθος των διαδηλωτών που διαμαρτυρόταν έξω από την Βουλή και τους βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ να υψώνουν πανό με συνθήματα κατά της «μνημονιακής» κυβέρνησης, την ώρα που εισέρχονταν στο κοινοβούλιο για να δώσουν τον «υπέρ πάντων αγώνα» υπέρ του λαού. Σήμερα, οι ίδιες μάζες είναι υποχρεωμένες να διαδηλώσουν ενάντια στους όψιμους αριστερούς σωτήρες τους, που προεκλογικά έτειναν ευήκοα ώτα για να εισακούσουν την λαϊκή οργή, αλλά κουφάθηκαν μόλις κατέλαβαν την πολυπόθητη εξουσία.

Εν ολίγοις, καμία από τις δυο βασικές προϋποθέσεις της ιδεολογίας του κοινωνικού πασιφισμού, α) ότι οι μη-προνομιούχες κοινωνικές ομάδες δεν έχουν κάνει επαρκώς γνωστές τις θέσεις τους και β) ότι υπάρχει κάποιο περιθώριο «εγκάρδιας συνεννόησης» με τις ελίτ, δεν συντρέχει πλέον στις διαδηλώσεις που γίνονται κατά της λιτότητας και της απορρύθμισης των εργασιακών σχέσεων σε παγκόσμιο επίπεδο κι επιβάλλονται από τον οδοστρωτήρα της διεθνοποίησης του συστήματος της οικονομίας της αγοράς. Η ειρηνική διαδήλωση είναι πια μια μορφή κινητοποίησης που ανήκει στο παρελθόν, όπως είναι και η σοσιαλδημοκρατία που την εξέθρεψε.